

Zvädnutý kvet

Jeho život nebol jednoduchý, z časti za to mohli jeho rodičia a z časti on. Len teraz nevie, ktorá strana viac prebija. Jeho rodičia ho zaťažujú celý život, je to bremeno, ktoré si on so sebou vláči od narodenia. Zatiaľ, čo väčšina rodín je starostlivá, láskavá a slušná, tak tá jeho je úplný protiklad. Jeho obidvaja rodičia sú alkoholici a bezdomovci a keď si myslíte, že sú jediní z jeho rodiny, ktorí takto žijú, tak ste na omyle. V jeho rodine pije skoro každý a kto nepije, tak ten zas fetuje.

Jeho otec sa volá tak on, Markus. mama je Kristína, sestra Lucia. On a jeho sestra Lucka boli vždy iní. Keď nad tým občas rozmýšľa, tak dospeje k tomu, že za to môže ich minulosť, výchova a i to, čím si ako súrodenci prešli. Jeho otec je agresívny a manipulant a ako keby toho nebolo málo, pridáva sa k tomu aj žiarlivosť a tvrdohlavosť. Rád si vypije alebo skôr ako hovorí jeho syn : „ sa ožerie ako prasa. “ Jeho otcovi to však nevaďí, vyhovuje mu to a je spokojný s tým ako žije. Jediné, čo ho zaujíma, rovnako ako jeho ženu, je kde zohnať peniaze na alkohol a či budú mať čo piť. Úplne primitívne, ba sebecké premýšľanie. Často krát otec od syna vypytuje peniaze na alkohol cigarety a snaží sa mu do hlavy „ tlačiť kaleráby “ a klame ho. Ale vráťme sa späť... Keďže jeho otec ako som už spomínal žije na ulici, bez práce, domova a bez peňazí, musí premýšľať, kde získa peniaze a čo bude jesť. Ale jedlo v jeho rebríčku hodnôt je až na poslednom mieste, jeho priority sú peniaze, ktoré by minul na alkohol. Markus si na svoje detstvo nespomína, iba zopár útržkov má v pamäti, ale zo správy od sociálky vie, že rodičia nežili vždy na ulici a neholdovali alkoholu tak ako teraz. Mama bola často opitá a vyhľadávala mužskú spoločnosť. Vodila si do bytu cudzích chlapov a o svoje deti nejavila najmenší záujem. Zábava a alkohol mamu natoľko zamestnávalo, že nestrácala svoj drahocenný čas na ich výchovu a vzdelávanie. To malo za následok, že deti boli často uplakané, špinavé, ich oblečenie smrdelo a na ich detských zadkoch sa nachádzala plná plienka, ktorá mala už byť dávno vymenená. V byte to smrdelo po cigaretách, všade bol zápach z dymu a fľašky boli porozhadzované po stole, na zemi sa povalovali smeti a zostatky z jedál. A po rodičoch? Tam zas ostávali zvyšky z nedopitých fliaš, plechovky od piva, ale i popol z cigariet. Otec so svojou povahou a s dostatočným množstvom alkoholu v krvi, nezvládal návštevy cudzích chlapov, ktorí chodili za mamou do ich bytu a preto sa hádali. Z ich bytu sa ozývali časté nadávky, krik a plač detí. Okrem vulgarizmov a kriku, otec ju

utláčal aj bitkou. Bil ju a spôsobil jej bolesť a akoby to nestačilo, to každodenné násilie, spôsobil aj rany na duši. Občas však otca zachvátil hnev a prišiel i o poslednú časť zdravého rozumu a rukou siahol aj na tie nevinné stvorenia, svoje deti. Neraz sa stalo, že sa im ušla aj facka, niekedy to dospelo až do hrubých kopancov. Celú túto situáciu počuli aj susedia, ktorí neraz do ich bytu privolali policajnú hliadku. Kvôli takýmto častým návštevám si ich začala všímať aj sociálka. Začali pravidelné návštevy a rodičia im sľubovali len prázdne slová, bez zmeny správania a životného štýlu. Ale aj ľudia zo sociálky pochopili, že to nemá zmysel. A tak sa stalo to najhoršie čo sa mohlo stať, deti boli odlúčené od svojich rodičov. Pre deti to bolo ako vykúpenie, že sa dostali z tohto pekla von. A rodičia? Možno aj tí konečne pochopili kde urobili najväčšie chyby, aspoň v jednom. Mama podala trestné oznámenie na otca za ubližovanie na zdraví a ten si išiel svoje hriechy odpykať do väzenia. Súrodenci boli zverený do starostlivosti do detského domova Púchov, kde však nastali problémy. Chlapec bol agresívny, impulzívny a k ostatným zverencom sa správal veľmi zle. Začal opakovať tie isté chyby, ktoré boli podpísané na ňom od jeho otca. Možno práve to čo videl doma si myslel že je správne a preto sa chcel takýmto spôsobom k ostatným zaradiť. Chlapec ako keby doteraz nevedel z akého dôvodu sa otec rozhodol, aby boli presunutí spolu so sestrou do detského domova v Trenčíne. Jediné čo si pamätá, je ako spolu so sestrou prišli na neznáme a nepoznané miesto. Boli ešte veľmi maličký a v kútiku srdca sa obávali čo s nimi bude. Jediné čo ich zachraňovalo, bolo to, že tam boli jeden pre druhého. Z toho v akých podmienkach vyrastali boli pre okolie ako divoké zvieratká. Ako pomaly plynul čas, deti konečne pocítili istotu, bezpečie a lásku o ktorú už od malička boli ukrátené. I keď je smutné že tieto pocity nezažili u vlastných rodičov. Rodičov im nahradili tety, prví kamaráti a aj keď toto všetko spoznali naďalej vedeli, že sa môžu spoľahnúť len jeden na druhého. Už od malička vedeli, že nikto a nič nemôže medzi nich dvoch vstúpiť. A tak ako pomaly plynul čas a roky pribúdali, tak aj deťom sa otvárali nové možnosti. Prišla nádej v podobe profi rodín, ktoré však Markus neprijal. Nastal v ňom zlom, pociťoval hnev, smútok a pocit z toho, že toto raz opäť skončí. Najviac čo ho trápilo, tak to bol ten pocit že zas bude musieť odísť a pri tom na sestre videl, že je konečne šťastná. A jemu práve robilo najväčšiu radosť ako jeho sestre žiaria oči a má úsmev na perách. Nastali u neho výčitky, že kvôli jeho správaniu sa museli so sestrou odtrhnúť aj od tohto dočasného šťastia. Pomaly sa blížil čas ich narodenín a po sfúknutí šiestich a piatich sviečok na torte, nadišiel ich osudový deň, ktorý raz a navždy zmenil ich život. Osvojila si ich rodina a ich život rozkvitol v krásnom úpätí hôr a dolín. A práve u tejto rodiny konečne pochopili, čo je rodina. Chlapec začal chodiť do prvej triedy, sestra do predškôlky. Do školy prišiel plný nadšenia a očakávaní a to čo si predstavoval sa mu

splnilo. Medzi spolužiakmi zapadol, vytvorili sa prvé priateľstvá a prvá láska. Konečne pocítil šťastie a to že niekam patrí. Ale opäť sa stalo to čo sa stať nemalo. Postupom času si začal uvedomovať, že ani tu nepatrí. U tety a uja, ktorí si ich zobrali, bývali ešte traja chlapci s podobným osudom ako mal Markus spolu so svojou sestrou. Volali sa Jonáš, Filip a Patrik. Markus ich mal veľmi rád, ale stále pociťoval, že krv nie je voda a preňho bol stále najdôležitejší človek sestra. Markus si uvedomil, že náhradná mama má to s toľkými deťmi veľmi náročné, ale nevedel vtom čase ako jej pomôcť. Najradšej trávil čas sám vo svojej izby s kockou lega v rukách a odpútal sa od ostatných. Vyhovoval mu čas, ktorý strávil sám so sebou, v tichosti a za zavretými dverami. Niekedy aj on vystrčil hlavu zo svojho úkrytu a chodil so svojou náhradnou rodinou a mohol spoznávať nový svet na rôznych krásnych miestach. Za tých desať rokov čo strávil pri tejto rodine zažil veľa krásnych, neopísateľných vecí. Markus postupom času objavil svoj neskutočný talent, reprezentoval školu, detský domov...zúčastňoval sa rôznych olympiád, súťažil v prednese poézie a prózy a čo bolo pre neho najdôležitejšie, tak to bolo to, že začal písať knihy a skladať básne. Získal mnoho diplomov, ocenení, darčiekov ale preňho bolo stále najdôležitejšie, že mal so seba dobrý pocit a dokázal nielen sebe ale aj ostatným že aj chlapec bez rodiny má nesporný talent a ciele vo svojom živote. Všetko toto ako keby zahodil mávnutím ruky a ukončil sľubnú budúcnosť. Z vlastného presvedčenia požiadal riaditeľku detského domova aby sa mohol vrátiť späť k nim. Čo sa vlastne udialo v mysli a srdci tohto chlapca? Vedť konečne mal svoj vysnívaný život ale tak to zahodiť, ukončiť to ako šibnutím čarovného prútika. Ostatný však nevedeli čo sa v ňom odohráva, aký boj vedie sám so sebou z jednej strany mu rodičia sľubovali, že zmenia svoj starý spôsob života a budú sa jemu aj sestre snažiť vynahradiť ich staré chyby a previnenia, z druhej strany sa však cítil zaviazaný voči rodine ktorá mu ukázala podstatu rodiny. Malo to veľký dopad na rodinu, u ktorej žil a dome sa už neozýval detský smiech a radosť ale vystriedal to plač, krik a rodinný nepokoj. Markus začal byť nahnevaný a znenávidel tetu, ale na druhej ju aj mal rád. Možno za tým všetkým bolo aj to že sa medzitým začal stretávať so svojím skutočným otcom, ktorý ho zoznámil aj s mamou, ktorá len pred nedávnom vyšla z väzenia. A takto to vlastne začalo...túlanie sa po uliciach, prvé stretnutie s alkoholom, pravidelné fajčenie a prvé veľké klamstvá. A po tomto všetkom nastal zlom a chlapec odišiel do detského domova. Urobil to najhoršie rozhodnutie vo svojom živote odišiel od rodiny a od sestry, u ktorej konečne zažil pocit bezpečia, istoty a bezpodmienečnej lásky. Ale v tom čase sa mu zdalo ako jediné správne riešenie odísť a spáliť mosty. V detskom domove nikdy nenašiel skutočný domov, ani skutočných priateľov. Bolo to vždy pre neho cudzie miesto s cudzími ľuďmi. Cítil sa tam ako keby nikam nepatril a nezapadol,

stále mal pocit že ľudia okolo neho sú falošní a snažia sa mu ublížiť, preto si k nim nikdy nenašiel cestu. Či bol hlavný dôvod jeho stretávanie s jeho matkou a s jej priateľom, ktorý bol alkoholik a žili s zhýralým životom ? Pravdepodobne áno. Najprv to začalo iba krátkymi stretnutiami a potom sa to stupňovalo do toho, že pol dňa strávil s nimi. Počas toho ako sa s nimi stretával sa od pouličných bezdomovcov a krčmových pijanov dozvedel veľa príhod. Najviac ho zbolelo to že v minulosti strieľal po mame. To už bolo posledné čo Markus chcel počuť a vtedy začal mať pocit, že jeho život nemá zmysel a nechcel už viacej žiť. Nadmerné pitie alkoholu spôsobovalo, že Markus začal byť viacej podráždený ba až agresívny , čo viedlo k tomu že nastali hádky medzi ním a jeho matkou. Matka si všimla že jej priateľ začal Markusovi dávať peniaze, cigarety a pocítila nenávisť že peniaze za ktoré si mohla kúpiť alkohol dával radšej jej synovi. Predsa bol Markus stále zverencom detského domova a preto boli tieto vychádzky na takýto dlhý čas obmedzene. Začali porušenia pravidiel, časté úteky, ktoré boli spojené s užívaním alkoholu a fajčenia. A kvôli týmto previneniam sa dostal do diagnostického centra. Keď sa tam ocitol, uvedomil si , že je stratený a že je sám, tak obnovil vzťah s náhradnou mamou a so svojou sestrou. Chcel zmenu a tá zmena po čase prišla v podobe toho, že prestal piť, obmedzil fajčenie a znova sa snažil byť, tým kým bol keď ešte žil u náhradnej rodiny. Tvrdý režim bolo to čo v tej dobe potreboval, vďaka tomu si uvedomil svoje chyby a snažil sa ich napraviť. Tým že chcel napraviť svoje chyby, začal odstraňovať ľudí, ktorý ho svojím správaním a životným štýlom zmenili a preto mu ešte viac záležalo na tom aby sa ich zbavil. Po troch mesiacoch ukončil pobyt so záverečnou diagnostikou a pobral sa späť do detského domova. Tam sa snažil fungovať a ukázať svoju zmenu, ale po čase aj to opadlo a bol opäť tam, kde pred diagnostickým centrom. Lenže i cez to, že opäť trochu poľavil s správaním a korigovaním, bolo to obdobie niečím iné, priam výnimočné. Markus sa prvý krát, naozaj zaľúbil. Našiel si dievča menom Vivien a všetok svoj voľný čas sa snažil prežiť s ňou. Vtedy bol naozaj šťastný, spokojný a mal super obdobie. Veľmi ju ľúbil a snažil sa jej to dokázať. Cez spoločné chvíle, ležali na posteli a počúvali obľúbenú Markusovu skupinu. Smiali sa. behali spolu po meste a zažívali pekné chvíle. Lenže všetko dobré má chyby a tak isto ich mal aj Markus. V čase, keď nebol s Vivien, pil a túlal sa po uliciach. Často krát sa stalo, že i cez to že sa mali s Vivien radi to medzi nimi iskrilo kvôli Markusovým bočným aktivitám. Vivien mu vyčítala to, že pije a stretáva sa s nevhodnou skupinou ľudí. Markus zas vyčítal jej, že sa mu málo venuje a že mu všetko vyčíta a za každú menšiu drobnosť, teda aspoň pre Markusa ho hreší. Začali medzi nimi hádky, ktoré boli sprevádzané krikom a emóciami. Raz sa situácia, tak vyhrotila, že Markus v afekte nervov vrazil rukou do skrine a rozmliaždil si hánku. Nevie, či práve kvôli tejto situácií sa to medzi

nimi pokazilo, ale Markus si až po rozchode uvedomil ako veľmi ju ľúbi, ale uvedomil si to, už keď bolo neskoro.

Ich vzťah skončil a všetko to čo spolu plánovali zaľahlo popolom, bolo po všetkom. Lenže Markus ju naďalej ľúbil, lenže Vivien to už tak necítila a tak sa začal utápať v smútku. Mal pochmúrnú náladu, bol smutný a celé dni len pil a spal. Tieto dve veci mu pomáhali na ten rozchod zabudnúť. Strašne ho bolelo to, že zrazu pre ňu akoby neexistoval a to, čo pred tým medzi nimi bolo ako keby nikdy nebolo skutočné. Cítil sa pod psa a prial si aby ju nikdy nespoznal, pretože ho veľmi bolelo to ako to skončilo. Nenávidel ju preto, lebo ju ľúbil a ona sa s ním rozišla. Nenávidel však aj samého seba, pretože sa zachoval ako sebec a pokrytec a nevážil si ju i cez to že ju miloval. Pil, behal, spal, smútil to bolo to čo vtedy robilo z neho Markusa. Nejakto to opäť skĺzlo na tú zlú cestu a opäť sa spojili jeho chodníčky s rodičmi. Začal im znova dôverovať, pretože už nevedel komu má veriť a predsa krv nie je voda i keď jediné čo mal s rodičmi spoločné bolo priezvisko. Popri flákani sa vonku s rodičmi spoznal nových ľudí, nie zrovna z tej najlepšej vrstvy, ale aspoň v ich spoločnosti sa cítil dobre, bol sám sebou a nebolo na nich vidieť faloš, bolo od nich cítiť to, že ho berú takého aký je. Začal sa zaujímať o drogy a spadli aj prvé kontakty s marihuanu. Nebolo to však veľa krát čo si ju zapálil, ale i tak proste to prehnal a skončil v nemocnici. Od vtedy bol uzavretý, pretože sa bál o seba a o to čo sním bude. Tety v domove si všimli jeho neistotu a strach a sami to cítili rovnako, pretože sa báli, že bude pokračovať v drogách a pití alkoholu. Nebolo inakšej možnosti ako ho zastaviť a zároveň mu ukázať inú cestu a tak ho poslali na psychiatriu. Tam spoznal nových ľudí a pocítil šťastie. Je to divné, ale naozaj sa na psychiatrii cítil lepšie ako v detskom domove v spoločnosti tiet. Lenže psychiatria nebola konečná cesta, bol to len prechodný pobyt a rovno z tadial' sa dostal do resocializačného zariadenia na Semeteš. Bolo to niečo preňho divné a to že zas bol preč v nijakom uzavretom zariadení, sa mu zdalo ako krivda a bral to ako zradu. Sprvu neprijal pobyt na Semeteši a nechcel žiadnu zmenu, ale po čase, ktorého mal na tom mieste naozaj veľa si uvedomil, že jediná cesta je naozaj zmena. Nebolo to ľahké rozhodnutie, ale akosi sa prekonal a začal so sebou bojovať. Otvoril sa ľuďom v zariadení a snažil sa si pripustiť chyby a spraviť patričný krok k tomu, aby sa chyby a previnenia v jeho živote odstránili.

Teraz je tam tri mesiace a pomaly sú vidno na ňom zmeny a cíti sa oveľa lepšie. Porozmýšľal nad budúcnosťou a nad tým, čo chce po návrate domov. Prvé, čo chce je to že dokáže sestre a náhradnej rodine spolu s detským domovom a jeho zamestnancami svoju zmenu v správaní a rozmyšľaní. Nebude piť, hľútiť a bude sa venovať svojmu talentu a chuti

písať knihy. Zistil, že toto mu pomôže nepadnúť , do tých istých miest a keď sa tomu bude naplno venovať, nebude mať čas vymýšľať a robiť tie veci, ktoré mu v živote urobili problémy a najviac ublížili.

A zatiaľ by som príbeh o ťažko životom skúšanom chlapcovi ukončil iba niekde zatiaľ na rozcestí. A ako bude príbeh pokračovať, to už závisí len a len na ňom. Možno sa z uvädnutého kvetu stane po čase aj kvet plný nádejí a života. Bol tento príbeh o mne ? Možno áno a možno nie, ale s určitosťou viem povedať, že neskutočne rád píšem...